

Arne Larsen: Det skal kun være et par korte bemærkninger. Jeg hørte med interesse hr. Erik Andersen (Fr.borg amt)s andet indlæg, hvor jeg forstod, han ligesom var interesseret i, at vi fik lukket op for problemet i § 47, altså at maksimumydelsesproblemet blev løst — det var på basis af hr. Simonsens første tale. Jeg er yderst tilfreds med de udtalelser, som hr. Erik Andersen (Fr.borg amt) kom med, og håber altså, at ministeren vil være lige så positiv i det spørgsmål. Skal vi have maksimumydelse op til 100 pct., som jeg mener det vil være retfærdigt, ja, så er det ikke noget væsentligt problem. Så vidt jeg kan regne ud, betyder det maksimumydelse på 118-120 kr. pr. dag.

Jeg håber meget, at det lovforslag, som her foreligger, og som altså indeholder nogle beskudne forbedringer, i alle tilfælde kan blive gennemført inden 1. april 1972. For jeg tror, at der er mange af de lavtlønnede, for hvem det vil spille en rolle, selv om jeg må sige, at jeg naturligvis ikke er tilfreds med, at vi ikke går nogle skridt videre. Men det vil vel være rigtigst at undersøge disse problemer noget mere grundigt, således at vi eventuelt til efteråret kan få en gennemgribende revision af arbejdsløshedslovgivningen. Det mener jeg i alle tilfælde er påkrævet.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Der var jo vældigt perspektiv i hr. Simonsens udtalelser eller gentagelser af, at det gælder først og fremmest om at give nye uddannelsesmuligheder. Det var det, jeg bekræftede; og jeg har i modsætning til det, der — det må jeg jo indrømme — på budgettet var sat af til disse uddannelser af den tidligere regering; sikret disse godt 16 mill. kr. mere netop for at fremme uddannelsen inden for disse områder. Det er nok muligt, at der er andre områder, der trænger om ikke i højere grad så i lige så høj grad. Jeg mener, der er så meget, der gør det nødvendigt at sætte ind på dette felt, at det ikke kan vente. Og disse indledende bemærkninger i anden omgang fra hr. Simonsen skulle vel i og for sig også kun lige tjene til at lægge op til det, der blev konklusionen, nemlig at hr. Simonsen ikke kan se, at det haster med forslaget. Jeg håber, han kommer på bedre tanker

under udvalgsarbejdet, eller i alle tilfælde at de øvrige i udvalget gør det.

Hr. Erik Hansen går rundt med betænkningen fra 9. februar 1967, og det forstår jeg så inderlig godt. Han læser aldrig det afsnit op, som er afslørende for de radikale, han finder altid nogle andre bemærkninger. Det afsnit, hvor de radikale sammen med socialdemokraterne og SF går ind for at henstille til den daværende arbejdsminister — som vi jo godt kender — at sigte imod yderligere forbedringer frem mod en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, det bliver aldrig læst op. Jeg går ikke rundt med betænkningen, jeg kan den udenad efterhånden, vi har diskuteret den så mange gange, og jeg vil foreslå, at vi fortsætter diskussionen i folketingsudvalget. Det er rigtigt, at denne betænkning er ingen grundlov; havde det været en grundlov, var de radikale blevet anklaget for grundlovsbrud.

Herved sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om indførelse af en omstillingsydelse [af Valbak m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XVII) findes i tillæg A. sp. 1731, fremsættelsen i tidenden sp. 2414).

Forslaget sattes til forhandling.

Socialministeren (Eva Gredal): Tanken om at indføre den omstillingsydelse, som hr. Valbak m. fl. opfordrer regeringen til at fremsætte lovforslag om, er et led i den debat, der nu mange gange har været ført her i folketinget om at forbedre de økonomiske